

Als nascuts després

Bertolt Brecht

(En versió de Feliu Formosa)

I
Certament, visc en uns temps molt foscos!
La paraula innocent és insensata. Un front net
Demostra insensibilitat. Aquell que riu
No ha sabut encara
La terrible notícia.

Quina mena de temps, en els quals
Parlar d'arbres és gairebé un crim
Perquè implica silenci sobre tants delictes!
Aquell que camina tranquil pel carrer
Potser és inaccessible als seus amics.
Que es troben en dificultats.

És cert: la vida encara me la guanyo.
Però creieu-me: és només per atzar. Res
Del que faig no em dóna dret a menjar fins a atipar-me.
Casualment me n'he sortit (però si la sort em deixa estic Perdut).

Em diuen: menja i beu! Alegra't de tenir-ne!
Però ¿com puc menjar i beure
Si tot allò que menjo ho prenc al qui passa fam i
El meu vas d'aigua manca al qui té set?
I en canvi menjo i bec.

També em plauria de ser savi,
Els llibres antics diuen allò que és savi:
O apartar-se de les lluites del món, i el temps escàs
Passar-lo sense por.
Defugir així mateix la violència
Pagar amb bé el mal que ens fan
No satisfer el desig, sinó oblidar
Es considera obrar amb saviesa.
Però jo no puc fer res de tot això:
Certament, visc en uns temps molt foscos!

II

Vaig arribar a les ciutats a l'hora del desordre
Quan regnava la fam.
Vaig arribar entre els homes a l'hora de la revolta
I em vaig revoltar amb ells.
Així va passar el temps
Que em va ser donat a la terra.

Menjava entre batalla i batalla
I m'ajeia a dormir entre els assassins.
Feia l'amor distret
I mirava la natura amb impaciència.
Així va passar el temps
Que em va ser donat a la terra.

Al meu temps els camins conduïen al llot
La parla em delatava els botxins.
Jo poc podia fer-hi. Però els qui governaven
Se sentien més segurs sense mi. Jo m'ho pensava.
Així va passar el temps
Que em va ser donat a la terra.

Les forces eren poques, la fita
Molt distant
Perfectament visible, bé que difícilment
Jo pogués assolir-la.
Així va passar el temps
Que em va ser donat a la terra.

III

Vosaltres, els qui emergireu de la inundació
On hem sucumbit
Recordeu
En parlar de les nostres febleses
També aquests foscos temps
De què us heu escapat.

Perquè hem passat, canviant més sovint de país que de sabates
Per la guerra de les classes, desesperats
Quan no hi havia res més que injustícia i cap revolta.

Malgrat tot, ho sabem:
També l'odi contra la baixesa
Endureix les faccions.
També la ràbia contra la injustícia
Fa més ronca la veu. Ai! Nosaltres
Que volíem preparar el terreny per a l'amabilitat
No vam poder ser amables.

Però vosaltres, quan haurà arribat l'hora
Que l'home esdevindrà un ajut de l'home,
Recordeu-nos
Amb indulgència.